

הדלקת נרות: 17:30

צאת שבת: 18:40

מוצ"ש לר"ת: 19:20

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

מד האהבה

קוראים יקרים, האם אתם מכירים מכשיר אנלוגי או דיגיטלי למדידה של האהבה בבית? האם שמעתם פעם על מכשיר כזה?

נניח לרגע שהיינו מתקינים מצלמה נסתרת בדירה משפחתית שגרים בה אבא, אמא ושלושה ילדים, מה אנו אמורים לראות על המסך כדי לדעת שיש שם אהבה?

כבוד הדדי? - לא תמיד אנו אוהבים את מי שאנו מכבדים.

רוגע? - אולי כולם קמו לא מזמן מהשינה, והם עדיין רגועים.

מבטים? - אולי אחד מביט על השני כדי לבקש בקשה מסוימת.

צוחקים? - אולי נאמרה בדיחה טובה שהצחיקה את כולם.

עזרה הדדית? - הכל עניין של תורנות.

מי אמר שיש כאן אהבה???

שלמה המלך הניח לפנינו את המכשיר ואמר: "...

ועל כל-פְּשָׁעִים, תִּכְסֶּה אֶהְבָּה". כשיש אהבה בבית

ישנה נעימות והכל יפה, זורם, מתוק וטעים.

כשאין אהבה בבית מרגישים רע והכל מכוער,

תקוע ומלא בביקורת. כשבעל אוהב את אשתו,

• אפילו שהיא לא כל כך יפה (וכולם רואים זאת)... הוא אומר לה: את יודעת שאת מיוחדת!

• הוא ביקש מאשתו שתכין לו מרק עוף, והיא לא יודעת לבשל. היא בשלה את העוף עם הנוצות...

הוא טועם ואומר לה: מרק גורמה, איזו ארומה!

מי שאוהב את אשתו לא מרגיש את הנוצות.

• היא לא שטפה את הבית חודשיים, שכבה של מרגרינה הצטברה על הרצפה... והוא אומר לה:

איזה ווקס את מורחת כל יום! הוא אוהב אותה,

והכל נראה טוב מאד!!!

מצד שני, כשבעל לא אוהב את אשתו,

• אפילו שהיא נראית טוב, יש לה התאמת צבעים מלאה בלבוש, והיא מאופרת בטוב טעם... כשהיא

עוברת לידו הוא חושב: איזה אף יש לה? למה היא הולכת עקום? הוא כבר הפסיק לאהוב אותה.

• היא הכינה לו מרק, שלוש שעות של השקעה, עם ירקות קצוצים, עשבי תיבול ובשרים... הוא

טועם ואפילו תודה הוא לא אומר. היא שואלת אותו: איך המרק? והוא עונה: לא רע. אם זה רק

לא רע, אז תשתה מים ותלך לישון. למה אתה ממשיך לסבול עם זה?

• היא שטפה את הבית והבריקה את הרצפה... איך הספונגיה? היא שואלת. והוא עונה: יפה, אבל

למה הפנלים שחורים?

הוא מחפש את הדפקט ואת החיסרון ודבר לא משמח אותו - אין אהבה בבית הזה!!!

נמצאנו למדים שבבית שיש בו אהבה, אפילו שישנם מכשולים ופגמים, בני הזוג מדלגים יחד

מעל המשוכות בשמחה ובחיוך. וכשאין אהבה בבית, אף על פי שהכל פיקס, מייצרים בעיות

וקשיים. כעת, כל אחד מהקוראים יודע מה מורה

מד-האהבה שבביתו!

הוא מחפש את הדפקט ואת החיסרון ודבר לא משמח אותו - אין אהבה בבית הזה!!!

נמצאנו למדים שבבית שיש בו אהבה, אפילו שישנם מכשולים ופגמים, בני הזוג מדלגים יחד

מעל המשוכות בשמחה ובחיוך. וכשאין אהבה בבית, אף על פי שהכל פיקס, מייצרים בעיות

וקשיים. כעת, כל אחד מהקוראים יודע מה מורה

מד-האהבה שבביתו!

הוא מחפש את הדפקט ואת החיסרון ודבר לא משמח אותו - אין אהבה בבית הזה!!!

נמצאנו למדים שבבית שיש בו אהבה, אפילו שישנם מכשולים ופגמים, בני הזוג מדלגים יחד

מעל המשוכות בשמחה ובחיוך. וכשאין אהבה בבית, אף על פי שהכל פיקס, מייצרים בעיות

וקשיים. כעת, כל אחד מהקוראים יודע מה מורה

מד-האהבה שבביתו!

הוא מחפש את הדפקט ואת החיסרון ודבר לא משמח אותו - אין אהבה בבית הזה!!!

פרשת השבוע

מידת הענווה

בפרשת האזינו נאמר "זָכַר מוֹת עוֹלָם בֵּינוּ שְׁנוֹת דָּר וָדָר". ולימד אותנו להזהר מטעויות של שני דורות - דור המבול שחטא בתאווות ודור הפלגה שחטא בכפירה. לכן כתוב על נח "אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדִרְתּוֹ" שראה שלושה דורות - את דור אנוש, דור המבול ודור הפלגה. נח ראה שלושה עולמות. ראה את העולם מיושב חרב ומיושב שוב.

נשאלת השאלה מדוע התורה מדגישה "אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדִרְתּוֹ", היה די לומר "אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה"? מכאן שאלה זו יש מרבתינו שדרשו אותו לשבח שאם בדורותיו הרשעים היה צדיק כל שכן בדורו של אברהם אבינו. ויש שדרשו אותו לגנאי שרק בדורותיו היה צדיק, יחסית לאנשי דורו, אבל אם היה בדורו של אברהם לא היה נחשב לכולם. יוצא לכאורה שחכמים חיפשו גנות בנח. אחרי שהתורה העידה עליו שלושה דברים: צַדִּיק, תָּמִים, וְאֵת הָאֱלֹקִים הִתְהַלָּךְ נח, מדוע חז"ל לא פרגנו לו כמו שהתורה פרגנה? כדי לענות על כך נקדים הקדמה. כתוב בפרקי אבות 'אהב את המלאכה ושנא את הרבנות'. 'רבנות' פירושה כח שליטה ושררה. ואמרו חז"ל עדיף שתהיה פועל פשוט מאשר להיות מנהל. יותר טוב להיות פקיד מאשר להיות מנכ"ל.

שתי שאלות בדבר: מה רע בשררה ובשליטה? ולמה חז"ל התבטאו בלשון של 'שנאה' היה די לומר ותברח מהרבנות או אל תתקרב לרבנות, למה לשנוא?

חכמים הסתכלו על הפרשה בשלמותה וראו אצל נח ירידה. בהתחלה נאמר עליו: "אִישׁ צַדִּיק תָּמִים", בהמשך הקב"ה אמר לו "כִּי אֶתְּךָ רָאִיתִי צַדִּיק לִפְנֵי בְּדוֹר הַזֶּה", המילה "תָּמִים" כבר איננה. בהמשך, לאחר שהאריה נשכו ברגלו על שלא הביא לו מזונותיו בזמן, נאמר "וַיִּשְׁאַר אֶדְ נח". אין כאן לא "צַדִּיק" ולא "תָּמִים". לאחר שיצא מן התיבה ונטע כרם נאמר בו "וַיִּתֵּחַל נח אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטֵּעַ כָּרֶם". "וַיִּתֵּחַל" מלשון חילול "אִישׁ הָאֲדָמָה" הכוונה במדרגה נמוכה. זאת אומרת שהפרשה נפתחה ב-"אִישׁ צַדִּיק תָּמִים" והסתיימה ב-"אִישׁ הָאֲדָמָה". מדוע נח איבד את מדרגותיו הקודמות? ברגע שאדם מקבל שררה על אחרים ישנו חשש שתתגבר בו מידת הגאווה. וייתחס לבריות בחוסר ענווה ועלול לזלזל בהם. נח קיבל שליטה וממשלה על כל יצורי עולם. אשר על כן נכנסה מידה דקה מן הדקה של חוסר ענווה שרק בעלי החיים הרגישו בכך, ולכן האריה נשכו ברגלו.

נח המשיך לעשות חסד עם החיות ולהאכילן עד שיבשה הארץ. לאחר שהתיבה נחה על הרי אררט פתח נח את חלון התיבה ושלח את העורב. העורב כידוע סרב לצאת לשליחות והתנווכח עם נח. ואמר לו אתה שונא אותי והקב"ה שונא אותי. הקב"ה שונא אותי מכיון שהביא ממני רק זוג אחד ומהטהורים שבעה שבעה. ואתה שונא אותי שאם אתה שולח אותי ויפגע בי שר חמה או שר צינה לא יישארו עורבים. ונח ענה לו אז שלא יהיו עורבים. ולא רצה לקבלו לתיבה עד שהקב"ה אמר לו קבלוהו.

היונה ששמעה את תשובת נח לעורב הלכה והביאה עלה זית טרף בפיה ואין לך מר יותר מן הזית ובכך אמרה: "יהיו מזונותי מרורים מיד הקב"ה ואל יהיו מתוקים מיד בשר ודם". למדנו שבחסדו של נח היה קצת פגם והחיות הרגישו בכך ונתנו לו רמזים על כך.

הירידה של נח המשכיכה עד שהתקיים "וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל בְּתוֹךְ אֶהְלָה". וכל מה שכתבנו הוא בדקי דקות במדרגתו העצומה של נח הצדיק. וכל זה כדי ללמד לנו אורחות חיים. הוא אשר אמרנו קודם בשם חכמים 'אהב את המלאכה ושנא את הרבנות'. שברגע שאדם מקבל שליטה ושררה, הוא עלול להתנהג בחוסר ענווה בלי להרגיש, וסופו להתדרדר עד לדיוטא תחתונה. זו הסיבה שצריך לשנוא ולא מספיק רק לברוח.

לכן חז"ל דרשו אותו לגנאי ואמרו שלעומת חסדו של אברהם אבינו שהצטיין במידת החסד והיה מושלם לגמרי, נח לא היה נחשב לכולם. מכאן לימוד גדול לנו שכל אדם שמקים משפחה והופך להיות אבא, הוא קיבל שררה ושלטון על אשתו וילדיו ועליו לנהל את ביתו במידת החסד והענווה ורק אז יאהבו אותו כולם. ולמרות שניתן לו הכח הזה הוא צריך לנווט את הבית למחוזות טובים שלא יהיה בבחינת פרנס המתגאה על הציבור שלא לשם שמיים.

נפגשתי במשרד עם מישהו שלדעתי לא שמע על דיאדורנט.

אמרתי לו ברמז: "נוכחותך עוצרת נשימה".

הוא כ"כ אהב את זה שהוא קם ונתן לי חיבוק...

איש אחד מגיע לכומר שיברך אותו.

אומר לו הכומר: הברכה שאתה מבקש, עולה \$1800

התפלא היהודי, ושואל: בכל שבת הכוהנים היהודים בבית הכנסת

מברכים אותי באהבה ובחנינים!

נכון, עונה לו הכומר, לכן הם הולכים יחפים.

בדיחה

הענשה

'העולם שייך לצעירים', 'תנו לחיות לחיות'. לעומת זאת, העונש הוא סוג של כפייה. היות ואנו לא אוהבים את המושג 'כפייה' נגדיר זאת כך: עונש - הגשת עזרה לילד להתגבר על דחפים שליליים.

לכל ילד יש דחפים שליליים שלפעמים קשה לו להתגבר עליהם, אז בעזרת העונש אנו עוזרים לו. לפני שניגש לטפל בנושא רגיש זה, נקדים מספר הקדמות. הקדמה ראשונה: הילד אינו שלנו, הוא אך ורק פיקדון. כשרצינו ילדים לא תמיד קיבלנו. שפכנו לבנו בתפילות, הלכנו לצדיקים, טיפלנו עם הרופאים, ולא תמיד זה צלח. וגם כאשר קיבלנו את הילדים, אין לאף אחד חוזה כמה זמן הם יישארו איתו.

נמצא שהילדים שקיבלנו מבורא עולם הם פיקדון. הבורא הרשה לנו לחנך אבל לא התיר לנו להשפיל. אם נכניס לתודעה שלנו את ההבנה שהילדים הם לא שלנו, עוצמת ההענשה תרד, והיא תהיה עם שיקול דעת. דוגמא: הילד של השכן והילד שלנו שיחקו בחדר בכדור. למרות ההתראות שלנו, הילד השוכן של השכן המשיך לשחק בכדור. בשלב מסוים הוא בעט בכדור ושבר מנורה.

אנחנו יודעים שלא הילד שלנו שבר את המנורה אלא הילד של השכן. בדרך לחדר אנחנו משננים לעצמנו - 'זה לא הילד שלנו זה הילד של השכן'. כשנפגוש בו, עוצמת התגובה תהיה מרוסנת, ונאמר לו ברפות - אמרנו לך לא לשחק בכדור, זה ממש לא בסדר מה שעשית... נחשוב לעצמנו, אם זה היה הילד שלנו, כיצד היינו מגיבים, ובאיזו עוצמה...

כל חברה בעולם מנוהלת באופן של שכר ועונש. כאשר מבצעים פעולות חיוביות ומועילות שלא סותרות חוקים וכללים, מקבלים שכר ובונוסים. אבל כשעושים דברים המנוגדים לחוק וכללים, מקבלים עונש. דוגמא נפלאה לכך, הם חוקי התעבורה. אם לא שומרים על הכללים הנכונים, יכולות לקרות תאונות, וכדי למנוע זאת אוכפים את החוק על ידי פעולות ענישה. גם תורת ישראל בנויה על מערכת של שכר ועונש, ישנו 'גן עדן' וישנו 'גיהנום'. מערכת זו אינה רק בעולם העליון הרוחני, אלא גם בעולם שלנו, העולם הזה.

לדוגמא: כשאדם מכבד את הוריו, הוא זוכה לאריכות ימים. וכאשר הוא הולך בחוקות התורה הוא זוכה לשפע כלכלי, לבריאות איתנה ולפריחה ושגשוג בחברה. לעומת זאת כאשר האדם לא הולך בחוקות התורה ובדרך הישר, הוא סובל מזה, מכיון שהוא נענש בידי שמים, וגם עונשים אותו בבית הדין. נמצאנו למדים שענישה היא חלק מהחינוך, אך היא נושא רגיש וטעון. מצד אחד רוצים לקדם את הילד, ומצד שני לא רוצים לפגוע בו, ולא ללחוץ עליו יותר מדי.

אם כן, מהי ההגדרה הנכונה של המושג 'עונש'? אנחנו חיים בדור של חופש, חירות, הגנה על החלש, ומוקפים בסיסמאות כגון:

סיפור לשבת

התנא האלוקי רבי מאיר בעל הנס זצ"ל

שמו במקור היה נהוראי, אולם, חז"ל - לאחר שעמדו על חוכמתו וכדי להבדילו בין חכמים רבים, שנקראו באותו שם, שינו את שמו לר' מאיר, משום שהאיר את עיני חכמי ישראל. מצאצאיו של נירון קיסר ששלחו המלך להחריב את ירושלים וברח והתגייס. חי לאחר חורבן בית שני, במאה השנייה לספירה בתקופה קשה מאד לעם היהודי. הרומאים ניסו בכל כוחם לנצח את העקשנות היהודית, להישאר כעם מיוחד ולא להתבולל. הם ניסו לחנך אותם ל'קידמה', ולעזוב את עקרונות הדת, שנראו בעיניהם מיושנים. שמירת שבת, כשרות, ולימוד התורה נאסרו כליל. העובר על האיסור היה צפוי לעונש מוות. הרומאים לא הצליחו להבין, מדוע חשוב כל כך ליהודים לשמור על דתם. בעיניהם, לאומיות יהודית לא הייתה עניין, שכדאי למות בשבילו.

נרדף ע"י הרומאים, לאחר ששיחד את השומר של המקום שבו אחות אשתו נאסרה, ניצל בנס. בעקבות מעשה זה ברח לבבל ועל כן נקרא 'בעל הנס'. דייק בשמות האנשים ומהם למד על מהותם. ענוותן. דרשן מופלא. במקצועו היה לבלר. היה מטביל את דרשותיו במשלים, והיה בקי במאות משלים. מחל על כבודו למען השכנת שלום. נח לבריות. חריף. חכמים לא יכלו לעמוד על סוף דעתו משום שיכל להתיר ולאסור כל עניין בקיין תירוצים המתקבלים על הלב בחריפותו הרבה. אולם פסקו כגזרותיו. ביקש להיקבר בעמידה, כדי שיגיע המשיח, ירוץ מיד לקראתו. נפטר ב-י"ד אייר.

מספר בנימין חיים היי: הסיפור מתחיל בסבתא שלי בת-שבע ע"ה, בתו של רבי יצחק זאב שחיה בין חומות ירושלים העתיקה בראשית המאה ה-20. באותו זמן היא חבקה פרי בטן, אולם חלתה בחולי גדול. באותם ימים, ירושלים הצופה חסרת התנאים הסנטרים ומוכת המחלות הייתה מסוכנת, גם ללא סיבוכים מיוחדים. היא חשה, כי לא נותר לה זמן רב להיות בין החיים. באחת הימים ראתה בחלומה יהודי הדור פנים בעל זקן לבן צח כשלג, שאמר לה: "אל תחששי, ייולד לך בן בריא ושלם ותקראי לו מאיר על שמי-רבי מאיר בעל הנס". בת-שבע קמה נרעשת מהחלום למציאות, אולם החלום הוסיף לדבוק במציאות, וסבתי גילתה, שכל הכאבים והתקפי קוצר הנשימה שחשה קודם נעלמו כלא היו, והיא בריאה ורעננה, כמו שמעולם לא הייתה.

מאז אותו חלום, כוחות חדשים נסכו בה, ושבוע אחר כך החזיקה בידה תינוק בריא ושלם. היא ידעה איך תקרא לתינוק, מאיר, השם הזה האיר את מצבה העגום וחסר התקווה באורו המאיר של רבי מאיר בעל הנס. אולם את מה שידעה היא, סירב אביה, ר' יצחק זאב לדעת. בחירת השם הייתה זכותו הבלעדית, שכן באותם ימים נהוג היה בירושלים, שאת השם לבן הבכור נותן אביה של האם.

"אנחנו לא מנהלים את חיינו לפי חלומות, וקל וחומר שלא קוראים לילדים שמות על פי חלום. את יכולה לבחור לתינוק איזה שם שתרצי, אבל צריכה להיות לך סיבה, מדוע בחרת בשם זה, חלום הוא לא סיבה", אמר אבי התינוק אברהם יוחנן, תומך ללא עוררין בדברי חמיו הנערץ. שבעה ימים חלפו, מועד הברית התקרב, ובת-שבע חשה פחד משתק, היא התחייבה לזקן בחלום לקרוא לבנה מאיר, אך היא אינה יכולה לקיים את התחייבותה, אין לה אומץ להתנגד לדברי אביה, ולחלום שחלמה אין שום משקל בוויכוח רצינאלי. חלומה כה ערטילאי, שאינו יכול להסביר את מחויבותה העמוקה לשם מאיר.

בלילה שלפני הברית הגיעו ילדי השכנים לקרוא עם הרך הנולד 'קריאת שמע' כמנהג ירושלים, סבתי הביטה בפני התינוק באכזבה, היא השתוקקה לקרוא לו מאיר, השם שכה הלם את פניו המאירות והמלאכיות. חשש כבד כרסם בה, שאם לא תעמוד בהבטחתה עלול לקרות לתינוק שלה, חלילה, אסון. הילדים גמרו לקרוא קריאת שמע, והיא חילקה להם עוגיות לקח, ואז שאל אותה בן השכנים: "מה יש לתינוק מעל העין?".

בת-שבע הציצה על התינוק, ולחרדתה ראתה קרום דלקתי מכסה את העין הימנית, היא הזעיקה את רופא הילדים, והלה נתן משחות והורה, שלתינוק יהיה אסור לעבור ברית מחר, וצריך לחכות לפחות שבוע, עד שניתן יהיה לחשוב על ברית. כשהדלקת חלפה, והתינוק היה בן שבועיים התכוננה כל המשפחה המסועפת לסעודת הברית, אך לילה לפני הברית קיבל צהבת, והברית נדחתה שוב בעוד שבוע. כשהדבר חזר על עצמו כמה פעמים, והברית נדחתה כל פעם מסיבה אחרת, הבין גם הסבא הטרי, ר' יצחק זאב, שיש דברים בגו ואמר לביתו: "ינו, שיקרא מאיר, העיקר שיהיה יהודי כשר", מילות ההסכמה שחיכתה לשמוע. למחרת הוזמן המוהל, ולמרב הפלא היה התינוק כשיר לעריכת ברית ונקרא שמו בישראל: מאיר בן אברהם יוחנן בן יצחק זאב, דור שלישי בירושלים.

(עין חמד)

ארגון 'ביתנו החדש' בראשותו של הרב אבנר קוואס שליט"א

פותח

מתלקת שידוכים

עם מיטב השדכנים והשדכניות של הארגון

* לכל המגזרים * לרווקים ורווקות * גרושים וגרושות * מהארץ ומחו"ל

לפרטים והרשמה חפשו בגוגל 'ביתנו החדש'